

Élet és bővülködés

Egyházunk szerteágazó szolgálata hadba állít valamennyi egyházi munkást, és megszólít minden korosztályt. A gyerekek önfeledten vesznek részt a vallásórás tevékenységeken, rengeteg erővel és örömmel töltve fel a vallásoktatót. A fiatalok valósággal fiatalítják a lelkészt. Az idősek pedig a bölcsességet biztosítják. Pályázunk, építünk, ingázunk vagy éppen vigasztalunk, folyamatosan képezve magunkat. Ami

talán a legfontosabb, hogy az egyház jelen van. Vagyunk. És közben minden alkalmazott igyekszik berendezni földi életét, azt széppé tenni szerettei számára is. A templom nem szakít el a mindennapoktól, hanem felkészít azokra. Néhány programmal mi is igyekszünk bekapcsolódni a kolozsvári közéletbe. A külön-külön szervezett rendezvények egymás mellé állítják a történelmi egyházakat. Politikusok és civil szervezetek, egyetemisták és egyházak együtt tesszük Kolozsvárt valóban kincssé.

Olyan közösségi élményt nyújt ez az alkalom, amely egyedi módon építi a kolozsváriak öntudatát és példát mutat arról, hogy lehet akár több tízezres tömegben is méltó módon ünnepelni. Köszönet a szervezőknek és minden résztvevőnek.

Nem hiszünk a marginalizál(ódot)t egyházban. Bízunk a közösség igényét szívünkre helyező Gondviselőben. Az újkenyér ünnepe a küszöbön áll. Az idén annak is örülünk, hogy a magyar napok megrendezése nem lett a nagyhét vetélytársa. Reméljük, a téren önmagát ünneplő magyarság ki-ki a maga hitében és a maga helyén új kenyerét, testi és lelki javait meg tudja köszönni.

Mi is itt vagyunk a Főtéren. Híveink pedig ott, ahol biztatást és megbecsülést találnak. Igényeljük egymás szolgálatát. Az egész kolozsvári magyarságét. És legyen az újkenyér a hálaadásunk ünnepe, amelyben felragyog számunkra Krisztus, aki azért jött, hogy életünk legyen és bővülködjunk (Jn 10,10).

Máté István

A TARTALOMBÓL

Tízéves a Filemon Ház

(Beszámolónk a 3. oldalon)

A becsület a legjobb befektetés

(Interjúnk a 6. oldalon)

Kannás köszönet

(Cikkünk a 7. oldalon)

A legcsodálatosabb függőség: Isten szolgálata

Kanadai látogatás Kidén

Mily jó és gyönyörűsége, amikor együtt lakoznak az atyafiak! A zsoltáros által oly egyszerűen és egyben csodálatosan megfogalmazott érzés fogant meg újból a kidei gyülekezet szívében, amikor a közelmúltban kanadai csoport látogatott el a szamosháti falunkba.

Immár öt éve, hogy a Kanadai Presbiteriánus Egyház és a Romániai Református Egyház együttműködési nyilatkozatot írt alá, mely megerősítette a már több mint egy évtizedes közös szolgálatot és egyre szorosabb kapcsolatot. Az elmúlt közel két évtizedben több kanadai misszionárius végzett áldásos munkát az erdélyi reformátusok körében, különböző missziós területeken. Az idei csoportnak tizenkét tagja volt, melyből

nyolc, Kanada különböző gyülekezeteiből származó egyetemista korú ifjú, egy idős kísérő presbiter, egy ifjúsági munkával foglalkozó lelkipásztornó, továbbá Pándy Szekeres Dávid, aki a csoport európai szervezője és vezetője, valamint egy kárpátaljai lelkipásztor, aki a kanadaiak kelet-európai missziós útját munkatársként segítette.

Kolozsvár meglátogatása után, a kis kidei falu csodálatos környezetében, építkezésében, közösségében és gyülekezetében különleges élményt és tapasztalatot nyújtott azoknak a fiataloknak, akik világhírű városokból érkeztek, és akik közül senki sem járt még Kelet-Európában. Az Árpád-kori templom, Sípos Dávid tanítványa által készített szószékéről Jen Sokolowsky, torontói presbiteriánus ifjúsági lelkész hirdette Isten Igéjét. Az 1Kor 13 alapján elhangzott igehirdetés központi üze-

nete arról a krisztusi szeretetről szólt, amely nem ismer földrajzi, nemzetiségi, vagyoni határokat, mely a nyugati kultúra önállóságra való buzdításával ellentétben a legcsodálatosabb függőségre és rabságra kötelez: Isten szolgálatára. A vasárnapi istentisztelet üzenetét a vendégeink által előadott keresztyén énekek ültették el még mélyebbre a kideiek szívébe, akik az istentisztelet alkalmából közelebről is megismerkedhettek vendégeinkkel. Az itt töltött idő alatt ellátogattunk Bonchidára, ahol a református templom és a kastély megtekintése alkalmat nyújtott arra, hogy egyházi és nemzeti múltunkról élő történelemleckét kapjanak. Továbbá

Kallós Zoli bácsi néprajzi gyűjteménye és a sokak számára ismeretlen bádoki templom időtálló értékei, az Umling Lőrinc és fia által festett kazettás mennyezet és templomi bútorzat, a három korszakból származó freskók és a festett kőszószék nagy segítségükre voltak annak a megértésében, hogy mit jelent mély gyökerekkel megáldott

nemzeti és vallásos kisebbségként élni Erdélyben. A kanadaiak azonban nemcsak kirándulni jöttek, hanem dolgozni is. Segítségükkel az egyházközség részére hasítottunk és raktunk el tűzifát, valamint egy nyolcvanasztendős kidei özvegyasszonynak vágtuk fel és raktuk el a több évre szükséges tűzifáját. A nehéz fizikai munka azon túl, hogy kimerítette az ehhez nem szokott kanadai vendégeket, megéreztetette, milyen a vidéken élő erdélyi ember hétköznapja. Ám ezen túl, amint saját maguk is megfogalmazták: noha ittlétükkel nem tudják Kelet-Európa sokrétű gondjait megoldani, legalább egy embernek az életében számottevő segítség volt jelenlétük a krisztusi szeretet jegyében. Dicséret és dicsőség szálljon Teremtő Atyánkra, aki lehetővé teszi a testvérek találkozását és együttlakozását!

Nagy Tibor

Tízéves a bogártelki Filemon Ház

A közelmúltban a Kolozsvár Kerekdombi Egyházközség Bogártelkén és Kolozsváron ünnepi műsorral adott hálát Istennek, hogy tíz évvel ezelőtt a közeli kalotaszegi faluban gyülekezeti házat szentelhetett fel. Miért lett e ház neve Filemon és hogyan is vált ez gyülekezeti házzá?

Előbb a névről. Pál apostol a szeretett munkatársnak, Filemonnak írt levelet. A levél bevezetőjében Pál imádságaiban emlegeti Filemont, akinek messze földön ismert a szeretete, példás a hite, bizonyára kész a megbocsátásra s a mellette levő embereket megvidámítja, feléjük örömet áraszt. A ház ezt a hangulatot kívánja sugározni mindenki felé, aki itt rövidebb vagy hosszabb időt szeretne eltölteni, azaz növekedjen a hitben és a szeretetben, tudjon, ha kell, megbocsátani és vidámság áradjon belőle.

Maga a ház a hollandiai Heemstede egyik gyülekezetével való kapcsolat legszebb gyümölcse. Nekik mondtuk el régi álmunkat, azt, hogy egy Kolozsvárhoz közeli faluban szeretnénk egy olyan házat vásárolni és felújítani, mely a gyülekezetépítés fontos helye lenne. Az ők, különösen a Vooren házaspár segítségével, sok keresés és vívódás után

találtuk meg az ennek a tervnek megfelelő házat, amelyet az akkor még létező alapítványuk támogatásával meg is vettük és felújítottuk. Ez az épületkomplexum nyolc hálózobából áll, melyekben 38 személyt tudunk elszállásolni, egy 45 személyt befogadó ebédlőből, mely egyben különböző tevékenységekre is alkalmas, továbbá a nélkülözhetetlen konyha, kamra és mosdók tartoznak hozzá. A szabadban való tartózkodásra, pihenésre, foglalkozásokra udvar és gyümölcsös áll rendelkezésünkre. Mindez két év után egy sportpályával bővült, majd különféle projektek alapján szigeteltettük épületeinket, illetve gázfűtéssel tettük télen-nyáron használhatóvá házunkat. Mindezt holland testvéreink hathatós segítségével.

Amikor 2004 májusában e hajlékot ünnepélyesen megnyitottuk, többen azt a kérdést tették fel: vajon mennyire tudjuk kihasználni a gyülekezeti ház adta lehetőségeket? Az eltelt 10 év után arra a meggyőződésre jutottunk, hogy megérte! Kezdetben csak a mi gyülekezetünk gyermekei számára szerveztünk vallástáborokat, művészeti és sporttáborokat, konfirmandus, angol és ifjúsági alkalmakat. Később a bogártelki és a nádasdaráci gyerekek is csatlakoztak, néhány éve pedig állandó résztvevők a magyarországi gyermekek és fiatalok, kétévenként pedig a magyarországi balmazújvárosiak is. Ezen saját rendezvényeinken túl a házat igénybe vették a kolozsvári

magyar tannyelvű iskolák, egyetemi évfolyamok, de voltak itt a Providencia Alapítvány gondozottjai, voltak tánc-táborok is, aludtak ott átutazó vendégek. És hogy felejthetnénk ki a már hagyományossá vált családnapokat, gyülekezeti majálisokat, kirándulásokat, melyek mindenki számára mindig felejthetetlen élményeket jelentettek? Hiszen, aki valaha ott volt, az viszavágjuk a bogártelki Filemonba.

A gyülekezeti ház felszentelésének e jeles évfordulóján hálás szívvel és köszönettel fordulunk azon testvéreink felé, akik ezen álmunk valóra váltásában segítséget nyújtottak. De mindenkifelett Istené legyen a dicsőség!

Szeretetvendégségen a bogártelki Filemon Házban

Dobri András

Az „ünneptelen” félévben sem ünneptelenül

Az ünneplés szempontjából egyházi évünk két félévre tagolódik: az ünnepes és ünneptelen félévre. A kettő felezőidejét jelzi a pünkösdöt követő Szentháromság vasárnapja, amikor visszatekintve az „ünnepes” félévre, összefoglaljuk a három fő- vagy sátoros ünnep (karácsony, húsvét, pünkösd) üzenetét, s előretekintve, az örökkévalóság vasárnapjával záruló „ünneptelen” félévre nézve is kérjük, hogy ne maradjunk ünneptelenül. Emlékszem, hogy annak idején kedves tanárom, Péntek Árpád mindig óvatosságra intett, mert szerinte – s ebben teljesen egyetértettem vele akkor is, most is – az „ünneptelen” minősítés bibliátlan és keresztyénietlen, hiszen (sosem kell elfelednünk, hogy) minden nap (még a legkeservesebb is), amit Istentől kapunk: ünnep.

Viszont ebben a teljesen helytelen- és illetlenre „sikeredett” elnevezésű félévben sem maradjunk ünneptelenül. Ugyanis ekkor van az újkenyér (régében – talán magyar sajátosságként – tartották az újbor ünnepét is) s a reformáció ünnepe.

Először a kehely fölött: Hálát adunk néked Atyánk a Te szolgádnak, Dávidnak szent szőlőjéért, melyet megismertté velünk szolgád, Jézus által! Dicsőség néked mindörökké!

A kenyértörésről pedig a következőképpen: Hálát adunk néked, Atyánk, az életért és tudásért, melyet kinyilatkoztattál nekünk a Te szolgád, Jézus által! Dicsőség néked mindörökké!

(Didakhé IX,2-3)

Augusztus utolsó vasárnapja az újkenyérért való hálaadás alkalma. Hajdan gabonakoszorút készítettek az új kalászból, melyet az esztendei termésért az úrasztala fölé függesztettek mintegy hálaadózat jeléül. Manapság, amikor a föld s az ember közötti köldökzsinórra többen legfeljebb temetéskor gondolnak, Isten kenyéradó szeretetének tényét

még többen lemosolyognivaló babonás hiedelemnek tartják. Ezért szükséges felhívni a figyelmet: ahogy a Miatyánkban a mindennapi kenyérért való könyörgés szó szerint életbevágóan fontos központi helyet foglal el, úgy hitbevágóan fontos érte hálát is adni az újkenyér ünnepén. Miként minden vasárnap húsvétot tartunk, mert Jézus feltámadását ünnepezzük, úgy minden étkezéskor az asztali áldásmondással újkenyér-ünnepet tartunk. S ugyanez ábrázolódik ki az úrvacsorázás alkalmával is, hiszen Jézus – ezt Jelenits Istvántól hallottam – nemhiába foglalta bele áldozatát éppen a kenyér megtörésébe és a kehely tartalmá-

ból való részesülésbe, mert ezeket a mozzanatokat fennmaradásunk érdekében minden nap meg kell tennünk, s így mindenkorra emléket állított annak, amit értünk tett.

Az „ünneptelen” félév másik ünnepe a reformáció emléknapja (1517. október 31.). Természetesen sajátosan protestáns ünnepnap. Arról emlékezünk meg, hogy a bibliai időkhez hasonlóan Isten a maga által választott szolgálóinak hitküzdelmén keresztül alakította, s alakítja (újból és újjá) egyháza történelmét.

A reformáció egyik (nem feltétlenül és egyértelműen pozitív) eredménye, hogy a keresztyén ünnepek közül olyanok is kihullottak naptárunkból, amelyekről talán nem lenne érdektelen megemlékezni. Lelkészeknek ajánlhatom, hogy például textusválasztás alkalmával esetleg vegyék figyelembe ezeket az alkalmakat.

Az újkenyéri hálaadás énekei

Mivel közeleg augusztus utolsó vasárnapja, amely a református, hívő ember számára az újkenyérért való hálaadás megünneplését jelenti, pár sort írnék a kedves olvasóknak e jeles ünnep alkalmából született egyházi énekeinkről.

Ha az 1996-ban az MRETZS által megjelentetett, közismertebb nevén az új énekeskönyvet fellepozzuk, akkor mindössze egyetlen énekre bukkanunk, amely ez alkalomra született: a 275. énekről van szó, melynek írója Szentes István, dallama pedig a jól ismert 65. zsoltáré, Louis Bourgeois szerzeménye.

Louis Bourgeois kántor, zeneszerző – a református énekeskönyv számos zsoltárának dallamszerzője – Genfben szolgált a Szent Péter- és Saint Gervais-templomban, de mivel engedély nélkül módosított pár zsoltárdallamot, 1551. december 3-án egynapos büntetést róttak ki rá. 1552-ben három hónapra elutazik Genfből, hogy többszólamú zsoltárait Lyonban és Párizsban nyomtathassa ki és többé nem tér vissza szolgálati helyére. A „zene mesterének” néhány közismertebb zsoltárai közé tartozik a 25. zsoltár (*Szívemet hozzád emelem*), a 42. zsoltár (*Mint a szép híves patakra*) és a 90. zsoltár (*Tebened bízunk eleitől fogva*), dallamaira pedig a dinamikuság jellemző, amelyet a hosszú és rövid hangértékek váltakozása eredményez. A 275. ének teljes szövege a bőséges termésért az aratónak Isten iránti háláját fejezi ki.

Az 1921-ben megjelent erdélyi (rég) énekeskönyvben két hálaadási ének található: az egyik a 163., amely megegyezik az új énekeskönyv 275. énekével; ezt követi még egy hálaadási ének, a 164.,

amelynek szövegírója Pap István, dallamszerzője pedig szintén, a már fent említett, Louis Bourgeois. Ennek az éneknek is nagyon szép és alkalomhoz illő a szövege: *Leszállsz az eső cseppjében, / Nedvet*

adsz rétnek, mezőnek, / S a gabonák nagyra nőnek. / ... Szálljon fel hát hálaének / Az áldások Istenének. Gondolkozhatnánk azon is, hogy miért nem került be ez az ének az új énekeskönyvbe.

Bár nem annyira gazdag az énekkészletünk a hálaadás ünnepére, mint más ünnepekre, úgy érzem, hogy énekeskönyvünk tartalmaz még olyan énekeket, amelyekkel bővíthetnénk ezt. Gondolok például a 65. zsoltárra (alcíme: „Az aratók éneke”), mivel köszönettel nemcsak újkenyér ünnepén tar-

tozunk Istenünknek, hanem életünk minden egyes napján. Rendelkezésünkre álló énekeink szöveg- és dallamvilágával is áldozunk Istennek hálával!

Ferenczy Botond grafikus illusztrációi

Miután pedig beteltetek, így adjatok hálát: Szent Atyánk, hálát adunk néked szent nevedért, melynek sátrát szívünkben ütöted fel, a tudásért és hitért és halhatatlanságért, melyet kinyilatkoztattál nekünk a Te szolgád, Jézus által! Dicsőség néked mindörökké! Mindenható Uralkodónk, ki mindent nevedért teremtettél, ételt és italt adtál az embereknek, hogy élvezzék, nekünk pedig lélek szerinti ételt és italt adtál, és örök életet Szolgád által!

Mindenekelőtt azért adunk néked, mert hatalmas vagy! Dicsőség néked mindörökké!

(Didakhé X, 1–4)

A becsület a legjobb befektetés

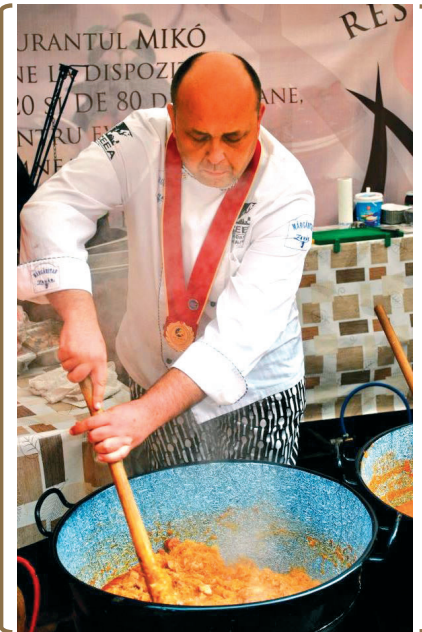
Beszélgetés Kovács Zsolt presbiterrel, a Mikó Étterem tulajdonosával

Szépen terített asztal mellett ülünk a magyaros motívumokkal díszített étteremben. Régi ismerősként szólítom meg Kovács Zsolt Ditmart, a Mikó Étterem tulajdonosát, aki veli ifiról, diakóniai munkáról, a Kolozsvári Magyar Napokról és a munka becsületéről beszélgetünk.

– Református környezetben forgo-
lódttál ifjúkorodban. Mit jelent szá-
modra az egyház és az egyházban
végzett munka?

– A Kétágú környezetében nevelked-
tem. Az Adorjáni házaspár volt a lelki
szülőm. 14 éves koromban keresztel-
tek meg, azt követte a konfirmáció.
Mivel praktikus ember vagyok, gyors-
san megfogott az ifjúsági munka,
1990-ben részt vettem az IKE meg-
alapításánál és az ifi-tanfolyamok
lebonyolításában is. A Református
Kollégiumban eltöltött évek is sokat formáltak rajtam. A Kétágú diakóniai csoportját is vezettem, elég sokat foglalkoztam az Agnus Rádióval, majd az iskolarádióval. Leginkább a szociális munka fogott meg, talán azért, mert az ifjúsági csoportban volt egy toloszékes kollégánk, akire sokat ügyeltem, amikor az édesanya beteg volt. Ugyanabban az időben a mozgássérült társulatok munkájában is részt vettem, szerveztem a táborokat. Ma már a Mikó Étterem tulajdonosaként hálás vagyok azért, amit nekem a Fennvaló kirendelt. Nem vágyom arra, hogy saját vagyonomat gyarapítsam. Amennyit kirendel az Úr, annyi lesz, de emellett továbbra is vállalom szociális munkát.

Másik nagy tervem, és ebben az egyházközségek segíthetnének, hogy az idősek, magányosak étkeztetését oldjuk meg legalább napi egy meleg étellel, a jó immunrendszer karbantartása miatt. Ha ezt sikerül megvalósítani, akkor nem kell gyógyszerre költeniük a pénzüket. Egyszóval az emberek szociális ellátására nagy hangsúlyt fektetek.

Jól kifőzte! Kovács Zsolt éppen kedvenc gulyását kavarja

– Ugyanezt képviseled presbiterként is?

– A gyülekezetünkben a diakóniával nem én foglalkozom, mert kinőttem belőle. Családom van, és egyéb feladataim, de aktívan ott vagyok, és segítek. Örülök annak, hogy a gyülekezetünkben nem az egyedüli fiatal presbiter vagyok. Ki kell használni a fiatalok lendületét, kapcsolatrendszerét. Összefogva sok mindenre képesek vagyunk.

– Hogyan sikerül egyeztetni az apai, étteremvezetői, de a szakácsi, presbiteri, tanítói feladataidat is?

– Ezek valóban mind külön-külön is komoly feladatok és időben nehéz összehangolni, de mindig el kell döntenem, mi a fontos. A feleségemet megkértem, hogy szeptembertől, amikor elindul a Kollégiumban a szakácsképzés, vállaljon nagyobb részt az étterem vezetésében. Így minőségi munkát folytathatunk minden téren.

– Nem lesz nagyvakáció idén sem, mert következnek a Kolozsvári Magyar Napok. Ez többezres tömeget jelent. Hogyan készültök erre?

– Szeretjük a vendégeket, szeretjük a rendezvényeket, szívesen veszünk

részt rajta. Korábban próbáltunk gulyást főzni, élő zenét biztosítani. Csupán egy gond van: a központtól távol esünk, s emiatt nem sokan jönnek az étterembe. Ebben az évben bekerültünk a forgatagba, és ott fogunk főzni, árulni a téren.

– Mivel lesztek jelen a rendezvényeken?

– Azzal, amit nagy mennyiségben tudunk előállítani, mint például csülkös bab, krumpligulyás, székelykáposzta, brassói aprópecsenye.

– Örülök, hogy hallok olyan presbitert, aki meglepé-
déssel tudja elmondani: „Amit az Úr Isten adott, azért hálás vagyok!”

– Azt vallom, tartsuk meg hagyományainkat, konyhánkat, és azt a magyar magatartást képviseljük, amely mindig becsületet szerzett nekünk.

– A becsület kamatozó dolog...

– Rövid távon a becsületességgel lehet, hogy veszítek, de hosszú távon a legjobb befektetés, erre tanítom lányaimat is.

Kannás köszönet

Gyerekek voltunk. Csak bujdosva jártunk vallásórára. Mégis minden karácsonykor zsúfolásig megtelt az imaház csintalan gyerekekkel és boldog szülőkkel. Volt vers, ének és rengeteg ragyogó arc. Gazdag csomagra is tellett az akkori lehetőségek szerint. Így nőtünk fel a Törökvágási

Egyházközség szeretetében. Hovatartozásunk tudata mélyen beíródott a gyermeki szívbe. A konfirmáció elvégzése sem jelentette az egyházzal való kapcsolat-tartás szüneteltetését, bekapcsolódtunk az istentiszteletek rendszerébe. Persze nem lehetett még önálló fiatal csapatot verbuválni, hiszen a 80-as évek végén ez még lehetetlen volt. De 1990 tavaszán már lelkeszi biztatásra jártunk be a tömbháznegyedbe, hogy baráttól szomszédra haladva hívogassunk, akit csak lehet: „Indul az ifi!” Előbb tízen, húszan, majd egy éven belül akár hatvanan is bezsúfolódtunk

a számunkra fenntartott teremben. Pengett a gitár, sőt időnként pikula is a kántor jóvoltából. Éheztek és szomjúhoztuk az igazságot, heves vitákban osztottuk az észet az élet rendjéről, mindenről. Sorban alakultak a nyári szabadidős táborok is, teljes önellátás mellett, sátorban, egy-két szülő főztjével. A népdal és a játék, a vers és a Szentírás egyaránt otthonra lelt a szívünkben. Később megszületett a *Törpíke* ifjúsági lap, házi kivitelezésben. Néhány rádióadás a kolozsvári stúdióból éterbe küldte bizakodó hangunkat. A városszerte alakult ifjúsági csoportok szinte ösztönösen vonzották egymást. Ez ma sincs másként. Vetélkedők és kölcsönös látogatások, táborok szü-

lettek. Az IKE újraélesztésének hajnala ez. A csoportvezetők a lelkipásztorok igazgatásával szervezték a nagyobb közösség útját. Sőt, érdeklődve figyeltük más felekezetek ifjúságának tevékenységét is.

Ma is sokan ebből a lendületből élünk. Nem csupán nosztalgia ez, hanem igazi tűz, mely nem hajlandó kialudni. Életre szóló

barátságok vagy éppen házasságok születtek. Ma is felragyog a tekintet, ha egy-egy alkalmi találkozás adatik.

A húszéves kezdet ünneplése rendjén fogant meg a gondolat, hogy méltó emléket állítsunk e gazdag időszaknak. Legyen az egy szimbolikus tartalommal bíró kegytárgy, mely hirdetni képes hálánkat az együtt töltött időért, de a gondviselésbe és a jövőbe vetett hitet is. Miután kitaró gyűjtőgetéssel összeállt az anyagi háttér, megtaláltuk az alkotót is, Kolumbán Kántor Árpád ötvösmester személyében. Egy ezüst keresztelőkanna és -tányér

Máté István és Kolumbán Kántor Árpád a kanna átadása alkalmával a törökvágási gyülekezet templomában

egyházközségi használatra, hogy hirdesse generációkon át Isten kegyelmét, mellyel mindenkori népét magához öleli. Ez a klenódium köszönet is egyben minden egyháztagnak felé, e lelkipásztorok és egymás felé, akikkel sorsunk csak összefonódott. Nagy öröm tudni azt, hogy az alapgondolat másokat is megihletett, így az egyházközség egy egész sorozatot készíttethet szintén a hívek adakozásából.

Az egyház nem egy tőlünk idegen, átláthatatlan intézmény. Az egyház mi vagyunk, bárhol is élünk és szolgálunk.

Máté István

Legyenek láthatóvá tetteid szolgálaidon!

Idén július 8–11-e között Sepsiszentgyörgyön rendezték a VII. Magyar Református Világtalálkozót, amelynek keretében úrvacsorás, hálaadó istentisztelet alkalmával leleplezték Erdély egyetlen egész alakos Kálvin-szobrát. A több ezer református részvételével rendezett ünnepségen nagy örömmel és lelkesedéssel volt jelen a Kolozsvári Egyházmegye 70 egyháztagot számláló küldöttsége is. Templomokat, múzeumokat látogattunk, énekek, gyermekszínjátzó csoportok és dalénekek előadásait is követhettük.

Az istentiszteleten elhangzott igehirdetésből és a városban észlelhető hangulatból lépten-nyomon tapasztalhattuk a 90. zsoltár szavait. Mindannyian éreztük: Isten tettei valójában a mi életünkben – egymás iránti szeretetünkben, segítőkészségünkben, alázatunkban – válhatnak láthatóvá. Csodálatos ér-

zés volt tapasztalni azt, hogy a református magyarok összetartoznak, Krisztusban egy testet alkotnak – éljenek a világ bármely szegletében. Az utazás fáradalmait pótolta az itt érzett lelki megnyugvás és feltöltődés. Csodálatos, felejthetetlen napot töltöttünk el ezen a jól megszervezett, színvonalas, hitelesítő találkozón.

Floriska István

Bonyhai kastélynapok

A Bethlen család ősi fészke július 5-én kitarja kapuit új „lakói” előtt. Az Erdélyi Református Nőszövetségnek adományozott kastély udvarán ezernél több ember találkozott, egyházmegyénkből is százhusznyian. A szabadtéri színpad először szószék gyanánt szolgált, a köszöntéseket követően a Bethlen család történetéből kaptunk ízelítőt. A nap központi témája Árva Bethlen Kata élete volt. Füleinket sokféle zene, szemünket a megyék nagyasszonyról szóló kiállítószátrai, szánkat az ízletes kenyerek kényeztették. A színpadi

beszámolókból hallhattunk a református hitéért harcoló asszonyról, az íróról, a könyvbarátról, a rászoruló és tehetségesek gyámolójáról, a gazdasszonyról, a kézimunkázóról, a gyógyítóról és az imádkozóról. Találkozhattunk Istennel, gondolatban a múlt nagyjával és egymással.

Lengyelne dr. Püsök Sarolta

KEHELY

A Kolozsvári Református Egyházmegye lapja

Felelős szerkesztő: dr. Bibza Gábor

Szerkesztette: Somogyi Botond

Cím: Kolozsvár, Fótér 23. sz. Tel.: 0264-592282

drótpostacím: kolozsvarieme@yahoo.com

www.kolozsvarieghazmegye.ro

Készült az Erdélyi Református Egyházkerület
Misztótfalusi Kis Miklós Sajtóközpontjának
nyomdájában

Felelős vezető: Dávid Zoltán